

על מלחמות דתיות - חשיבה

אולי אני מבין מלחמה שבה צד אחד מרגיש מאוים מהשני ומתחיל מלחמה הגנתית. מלחמות דתיות הן משהו אחר. אני צריך לחשוב על זה. אני משתף אתכם במחשבות האלה ואשמח לקרוא את המשוב שלכם.

מלחמת המזרח התיכון היא מלחמה דתית. ישראל מרגישה מאוימת מאיראן, שהכריזה מספר פעמים כי היא רוצה שישראל תיעלם מהמפה מסיבות דתיות, ורואה בה כופרים. הם מממנים טרוריסטים בכל מקום שהם יכולים. ואם הם יכולים להרוג 32,000 מבני עמם, הם מסוגלים לגז ולרצוח את מיליוני היהודים בישראל. לשם כך, הם צריכים מכשיר גרעיני. ברגע שהם יקבלו אותו, אמריקה עלולה להיות הבאה שתהיה מאוימת. האם האייתוללה לא קרא לאמריקה שטן?

התלהבות דתית אינה חדשה. איך מסבירים את האינקוויזיציה של ימי הביניים, שבה אלפי יהודים נהרגו או עונו על ידי הכנסייה הקתולית על סירובם להמיר?

האם איננו כולנו משרתים את אותו אלוהים? כל הדתות אומרות שאלוהים הוא אהבה, אז על מה אנחנו מתווכחים? אולי הדברים הבאים מסבירים את זה: דת מאורגנת עוברת מחזור חיים, כמו כל ארגון אחר. תפקיד (A) מחליף את תפקיד (I). ארגונים מתחילים במשימה, עם חלום (E), ומסתיימים כבירוקרטיה עם תפקיד (A) שמבצע הוראות, הוראות, מדיניות וכללים. זה נכון גם לגבי דתות. דתות מאורגנות שונות לא במי שהן משרתות, אלא באופן שבו הן משרתות. בעת תפילה, היהודים מכסים את ראשם, נוצרים חושפים את ראשם, ומוסלמים מורידים את נעליהם. בתפילה, היהודים רק כורעים מעט ברך. קתולים כורעים ברך. מוסלמים יורדים עד לגעת ברצפה עם הראש.

האם אלה הטקסים, הסדרים של הדת המאורגנת, שמחלקים אותנו וגורמים לנו להילחם זה בזה? האם זו ההתלהבות לוודא שכל העולם יישם את מה שאנחנו עושים?

אם ההנהגה הדתית של הדתות השונות תתמקד במהות האל, הם יגלו שהם מסכימים. אז, איך אנחנו משרתים זה לא כל כך חשוב. אנחנו יכולים להרשות לעצמנו לאפשר לכולם לתרגל כפי שהם רואים לנכון, כל עוד מהות מה שאלוהים רוצה שנעשה (אני מאמין שזה אהבה) לא מופרת.

רק חושב,
איצ'אק אדיז